

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3829/2542

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.อ. มาตรา 35, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, พ.ร.บ.จราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 160 ทวิ, ป.อ. มาตรา 36, ป.พ.พ. มาตรา 1336, ป.พ.พ. มาตรา 475, ป.พ.พ. มาตรา 218, ป.พ.พ. มาตรา 461, ป.พ.พ. มาตรา 387, ป.พ.พ. มาตรา 388, ป.พ.พ. มาตรา 391

ย่อ / หลักกฎหมาย

ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้ริบจะตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 ก็ต่อเมื่อคดีถึงที่สุด แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 จะมีคำพิพากษาให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่เมื่อมีการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ในข้อดังกล่าวและคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา รถจักรยานยนต์ของกลางดังกล่าว จึงยังหาตกเป็นของแผ่นดินไม่ ดังนั้น เจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางย่อมโอนกรรมสิทธิ์ให้ผู้ร้องได้ เพราะไม่มีกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิยื่นคำร้อง ขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปีได้

คำพิพากษา

คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, 160 ทวิ จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่ริบรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 หมายเลขทะเบียนชัยภูมิ ฉ-8425 และหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 4 ผ-9584 ของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่าให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลางทั้งหมด และศาลฎีกาพิพากษายืนผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ขณะเกิดเหตุรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) เป็นกรรมสิทธิ์ของนายสนธิ ปิ่นคำ พี่ชายผู้ร้อง ต่อมาวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนธิโอนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวให้ผู้ร้องทั้งนายสนธิและผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจในการที่จำเลยที่ 3 นำรถไปกระทำความผิด ขอให้สั่งคืนรถคันดังกล่าวแก่ผู้ร้อง โจทก์คัดค้านว่า รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1บ-5593 ของกลางมิใช่ทรัพย์สินของผู้ร้อง ขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังไม่ได้กรรมสิทธิ์ ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ให้ริบของกลางยอมตกเป็นของแผ่นดินไม่อาจโอนกรรมสิทธิ์หรือยึดถือได้ แต่ผู้ร้องรับโอนภายหลังจากศาลอุทธรณ์ ภาค 1 มีคำพิพากษาแล้ว ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว ให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้คืนรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) ของกลางแก่ผู้ร้องโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า เดิมรถจักรยานยนต์ของกลางใช้ทะเบียนหมายเลข กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 เป็นของนายสนธิ ต่อมานางสาวขวัญใจ โชคเฉลิม จำเลยที่ 3 นำรถจักรยานยนต์ของกลางไปขับและถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมพร้อมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2538 เป็นคดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลางโดยได้อ่าน

คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ครั้นวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนธิ โอนกรรมสิทธิ์รถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้อง แล้วได้มีการขอเปลี่ยนหมายเลขทะเบียนรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นชัยภูมิ ต-4930 ต่อมาวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 ได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาโดยศาลฎีกาพิพากษายืนให้รับรถจักรยานยนต์ของกลาง เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2540 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางมีปัญหาต้องวินิจฉัยขั้นนี้ว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหรือไม่ ที่โจทก์ฎีกาว่า ผู้ร้องได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาให้รับของกลางเป็นของแผ่นดินแล้ว ที่ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางจึงยังไม่เข้าข้อกำหนดตาม

ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 เพราะขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังมิได้เป็นเจ้าของที่แท้จริงซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิด ผู้ร้องจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางได้นั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลสั่งให้ทรัพย์สินตามมาตรา 33 หรือ มาตรา 34 ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย ในการกระทำความผิดก็ให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สิน ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน แต่คำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด" ซึ่งหากพิจารณาตามบทบัญญัติดังกล่าวย่อมทำให้เข้าใจได้ว่าเฉพาะผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ถูกริบที่ไม่รู้เห็นเป็นใจด้วยในขณะมีการกระทำความผิดเท่านั้น จึงจะมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ถูกริบได้ดังเช่นโจทก์ฎีกา แต่ความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 นั้น ย่อมมีอำนาจจะจำหน่ายโอนทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาให้รับรถจักรยานยนต์ของกลางนั้น ยังไม่ทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 เพราะคดียังไม่ถึงที่สุด เนื่องจากมีการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ว่าไม่ควรริบรถจักรยานยนต์ของกลาง ดังนั้นระหว่างที่คดีอยู่ในการพิจารณาของศาลฎีกาคือถึงวันที่ได้อ่านคำพิพากษาศาลฎีกาเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 อันเป็นวันที่คดีถึงที่สุดซึ่งจะทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกริบตกเป็นของแผ่นดิน การที่นายสนธิเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 ย่อมมีสิทธิที่จะกระทำได้โดยชอบมิใช่เป็นการโอนกรรมสิทธิ์กันโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังเช่นที่โจทก์ฎีกา เพราะขณะนั้นคำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด และไม่มียกกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปี ทั้งทางนำสืบขอผู้ร้องก็ได้ความว่าผู้ร้องและนายสนธิเจ้าของเดิมของรถจักรยานยนต์ของกลางขณะที่จำเลยที่ 3 นำไปใช้ในการกระทำความผิดมิได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วย จึงต้องคืนรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยและพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3829/2542 พนักงานอัยการจังหวัด ชัยภูมิโจทก์นาย รัชมี ปิ่น คำผู้ร้องนาย สนั่น ชิดประทุม กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 35, ม. 36ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้รับจะตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 ก็ต่อเมื่อคดีถึงที่สุด แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 จะมีคำพิพากษาให้รับรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่เมื่อมีการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ในข้อดังกล่าวและคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณา

ของศาลฎีกา รถจักรยานยนต์ของกลางดังกล่าว จึงยังหาตกเป็นของแผ่นดินไม่ ดังนั้น เจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางย่อมโอนกรรมสิทธิ์ให้ผู้ร้องได้ เพราะไม่มีกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิยื่นคำร้อง ขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปีได้คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, 160 ทวิ จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่ริบรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 หมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ฉ-8425 และหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 4 ผ-9584 ของกลางศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่าให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลางทั้งหมด และศาลฎีกาพิพากษายืนผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ขณะเกิดเหตุรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) เป็นกรรมสิทธิ์ของนายสนิท ปิ่นคำ พี่ชายผู้ร้อง ต่อมาวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนิทโอนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวให้ผู้ร้องทั้งนายสนิทและผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจในการที่จำเลยที่ 3 นำรถไปกระทำความผิด ขอให้ส่งคืนรถคันดังกล่าวแก่ผู้ร้องโจทก์คัดค้านว่า รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 ของกลางมิใช่ทรัพย์สินของผู้ร้อง ขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังไม่ได้กรรมสิทธิ์ ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ให้ริบของกลางยอมตกเป็นของแผ่นดินไม่อาจโอนกรรมสิทธิ์หรือยึดถือได้ แต่ผู้ร้องรับโอนภายหลังจากศาลอุทธรณ์ ภาค 1 มีคำพิพากษาแล้ว ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว ให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้คืนรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) ของกลางแก่ผู้ร้องโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า เดิมรถจักรยานยนต์ของกลางใช้ทะเบียนหมายเลข กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 เป็นของนายสนิท ต่อมานางสาวขวัญใจ โชคเฉลิมจำเลยที่ 3 นำรถจักรยานยนต์ของกลางไปขับและถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมพร้อมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2538 เป็นคดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง โดยได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ครั้นวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนิทโอนกรรมสิทธิ์รถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้อง แล้วได้มีการขอเปลี่ยนหมายเลขทะเบียนรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นชัยภูมิ ต-4930 ต่อมาวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 ได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาโดยศาลฎีกาพิพากษายืนให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2540 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางมีปัญหาต้องวินิจฉัยขั้นนี้ว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหรือไม่ ที่โจทก์ฎีกาว่า ผู้ร้องได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาให้ริบของกลางเป็นของแผ่นดินแล้วที่ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางจึงยังไม่เข้าข้อกำหนดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 เพราะขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังมิได้เป็นเจ้าของที่แท้จริงซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิด ผู้ร้องจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางได้นั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลสั่งให้ริบทรัพย์สินตามมาตรา 33 หรือ มาตรา 34 ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย ในการกระทำความผิดก็ให้ศาลสั่งให้คืน

ทรัพย์สิน ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน แต่คำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด" ซึ่งหากพิจารณาตามบทบัญญัติดังกล่าวย่อมทำให้เข้าใจได้ว่าเฉพาะผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ถูกริบที่ไม่รู้เห็นเป็นใจด้วยในขณะมีการกระทำความผิดเท่านั้น จึงจะมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ถูกริบได้ดังเช่นโจทก์ฎีกา แต่ความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 นั้น ย่อมมีอำนาจจะจำหน่ายจ่ายโอนทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลางนั้น ยังไม่ทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 เพราะคดียังไม่ถึงที่สุด เนื่องจากการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ว่าไม่ควรริบรถจักรยานยนต์ของกลาง ดังนั้นระหว่างที่คดีอยู่ในการพิจารณาของศาลฎีกาคือถึงวันที่ได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 อันเป็นวันที่คดีถึงที่สุดซึ่งจะทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกริบตกเป็นของแผ่นดิน การที่นายสนธิ์เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 ย่อมมีสิทธิที่จะกระทำได้โดยชอบมิใช่เป็นการโอนกรรมสิทธิ์กันโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังเช่นที่โจทก์ฎีกา เพราะขณะนั้นคำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด และไม่มียกกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปี ทั้งทางนำสืบของผู้ร้องก็ได้ความว่าผู้ร้องและนายสนธิ์เจ้าของเดิมของรถจักรยานยนต์ของกลางขณะที่จำเลยที่ 3 นำไปใช้ในการกระทำความผิดมิได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วย จึงต้องคืนรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยและพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน(พินิจเพชรรุ่ง-อริราช มณีภาค-ไพศาล เจริญวุฒิ)แหล่งที่มาสำนักงานส่งเสริมงานตุลาการแผนกหมายเลขคดีศาลฎีกาหมายเลขคดีศาลชั้นต้นหมายเลขคดีแดงศาลชั้นต้นหมายเหตุผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงที่จะมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนของกลางตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 36 ได้นั้น มีข้อที่ต้องพิจารณาดังนี้ 1. เจ้าของที่แท้จริงที่มาร้องขอคืนทรัพย์สินที่ศาลสั่งริบนั้นต้องเป็นบุคคลภายนอกซึ่งไม่ใช่จำเลยในคดีนั้น เพราะหากจำเลยเป็นเจ้าของอันแท้จริงในทรัพย์สินของกลางและมีได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำความผิด จำเลยก็ย่อมมีสิทธินำพยานเข้าสืบในชั้นพิจารณาคดีนั้นเพื่อแสดงว่าจำเลยเป็นเจ้าของทรัพย์สินของกลางแท้จริงและมีได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิดและมีสิทธิอุทธรณ์ฎีกาคัดค้านคำพิพากษาของศาลที่สั่งริบทรัพย์สินของกลางได้ในคดีอยู่แล้วจึงไม่มีสิทธิมายื่นคำร้องขอให้ศาลสั่งคืนของกลางในภายหลัง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3685/2541) 2. ความเป็นเจ้าของที่แท้จริงต้องมีอยู่ในขณะยื่นคำร้อง หากขณะยื่นคำร้องขอคืนของกลางผู้ร้องโอนกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินของกลางให้บุคคลอื่นไปแล้ว ผู้ร้องย่อมไม่ใช่เจ้าของที่แท้จริงอีกต่อไป จึงไม่มีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนของกลาง (คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 7691/2538) 3. ความเป็นเจ้าของที่แท้จริงไม่จำเป็นต้องมีอยู่ก่อนหรือขณะกระทำความผิดแม้จะได้รับโอนกรรมสิทธิ์มาในภายหลังจากที่ศาลมีคำสั่งริบทรัพย์สินของกลางแล้วก็ตามแต่หากคำสั่งริบของกลางยังไม่ถึงที่สุด ทรัพย์สินของกลางยังไม่ตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 เจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมจึงย่อมมีสิทธิที่โอนกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินนั้นให้บุคคลอื่นได้เสมอและผู้รับโอนมาก็ย่อมได้กรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินของกลาง จึงย่อมมีสิทธิที่จะยื่นคำร้องขอคืนของกลางได้ซึ่งคำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ก็ยืนยันหลักดังกล่าวแต่หากศาลมีคำสั่งริบและทรัพย์สิน

ของกลางตกเป็นของแผ่นดินแล้ว ย่อมไม่อาจโอนขายทรัพย์สินของกลางต่อไปได้ ผู้ซื้อย่อมไม่ได้กรรมสิทธิ์ จึงไม่มีสิทธิร้องขอคืนของกลาง(คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 443/2539) ปัญหาที่น่าคิดมีว่า เมื่อเจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมมีสิทธิที่จะโอนกรรมสิทธิ์ทรัพย์สินของกลางให้บุคคลอื่นได้เสมอก่อน คำพิพากษาริบของกลางจะถึงที่สุด จะเป็นช่องทางให้เจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมซึ่งรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำผิดหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยโอนขายทรัพย์สินของกลางให้บุคคลอื่น เพื่อให้บุคคลอื่นเป็นผู้มาร้องขอคืนของกลางได้หรือไม่ ผู้เขียนเห็นว่า คำพิพากษาศาลฎีกาที่หมายเหตุนี้ ศาลฎีกาได้วินิจฉัยไว้โดยชัดแจ้งว่า เมื่อผู้ร้องและนายสนธิเจ้าของเดิมของรถจักรยานยนต์ของกลางไม่ได้รู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำผิดจึงต้องคืนรถจักรยานยนต์ให้แก่ผู้ร้อง กรณีจึงเห็นได้ชัดว่า หากเจ้าของเดิมรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำผิดผู้ร้องซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินของกลางมาก็น่าจะไม่มีสิทธิขอของกลางคืนทั้งนี้ตามหลักกฎหมายที่ว่า ผู้รับโอนไม่มีสิทธิดีกว่าผู้โอน เมื่อเจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมซึ่งเป็นผู้โอนรู้เห็นเป็นใจด้วยในการกระทำผิดและไม่มีสิทธิขอคืนของกลางด้วยผู้รับโอนซึ่งเป็นผู้ซื้อทรัพย์สินของกลางต่อมาก็ควรจะไม่มีสิทธิเช่นกัน ปัญหาต่อไปมีว่าถ้าเช่นนั้นผู้ซื้อทรัพย์สินของกลางไว้หากสุจริตจะดำเนินการอย่างไรผู้เขียนเห็นว่า ผู้ซื้อทรัพย์สินของกลางดังกล่าวชอบที่จะฟ้องผู้ขายซึ่งเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์เดิมให้รับผิดชอบเพราะเหตุแห่งการโอนสิทธิ (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 475) หรืออาจฟ้องผู้ขายให้รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนในกรณีส่งมอบทรัพย์สินไม่ได้ (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 218,461) หรืออาจบอกเลิกสัญญาและเรียกค่าเสียหาย (ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 387,388,391) แล้วแต่กรณี มีชัยเตชาชาญคำพิพากษา: คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, 160 ทวิ จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่ริบรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 หมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ฉ-8425 และหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 4 ผ-9584 ของกลาง ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่าให้ริบรถจักรยานยนต์ของกลางทั้งหมด และศาลฎีกาพิพากษายืนผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ขณะเกิดเหตุรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) เป็นกรรมสิทธิ์ของนายสนธิ ปิ่นคำ พี่ชายผู้ร้อง ต่อมาวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนธิโอนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวให้ผู้ร้องทั้งนายสนธิและผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจในการที่จำเลยที่ 3 นำรถไปกระทำความผิด ขอให้สั่งคืนรถคันดังกล่าวแก่ผู้ร้องโจทก์คัดค้านว่า รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1บ-5593 ของกลางมิใช่ทรัพย์สินของผู้ร้อง ขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังไม่ได้กรรมสิทธิ์ ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ให้ริบของกลางย่อมตกเป็นของแผ่นดินไม่อาจโอนกรรมสิทธิ์หรือยึดถือได้ แต่ผู้ร้องรับโอนภายหลังจากศาลอุทธรณ์ ภาค 1 มีคำพิพากษาแล้ว ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว ให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้คืนรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) ของกลางแก่ผู้ร้องโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้ว ข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า เดิมรถจักรยานยนต์ของกลางใช้ทะเบียนหมายเลข กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 เป็นของนายสนธิ ต่อมานางสาวขวัญใจ โชคเฉลิม จำเลยที่ 3 นำรถจักรยานยนต์ของกลางไปขับและถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมพร้อมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2538 เป็นคดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่ริบรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1

พิพากษาแก่เป็นให้บริจกรยานยนต์ของกลางโดยได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ครั้นวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนธิ์โอนกรรมสิทธิ์รถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้อง แล้วได้มีการขอเปลี่ยนหมายเลขทะเบียนรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นชัยภูมิ ต-4930 ต่อมาวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 ได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาโดยศาลฎีกาพิพากษายืนให้บริจกรยานยนต์ของกลาง เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2540 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางมีปัญหาต้องวินิจฉัยขั้นนี้ว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหรือไม่ ที่โจทก์ฎีกาว่า ผู้ร้องได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาให้บริจกรของกลางเป็นของแผ่นดินแล้ว ที่ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางจึงยังไม่เข้าข้อกำหนดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 เพราะขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังมิได้เป็นเจ้าของที่แท้จริงซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิด ผู้ร้องจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางได้นั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลสั่งให้บริจทรัพย์สืบตามมาตรา 33 หรือมาตรา 34 ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงว่าผู้เป็นเจ้าของที่แท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย ในการกระทำความผิดก็ให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สืบ ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน แต่คำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด" ซึ่งหากพิจารณาตามบทบัญญัติดังกล่าวย่อมทำให้เข้าใจได้ว่า เฉพาะผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ถูกริบที่ไม่รู้เห็นเป็นใจด้วยในขณะมีการกระทำความผิดเท่านั้น จึงจะมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ถูกริบได้ดังเช่นโจทก์ฎีกา แต่ความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 นั้น ย่อมมีอำนาจจะจำหน่ายจำนองทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาให้บริจกรจักรยานยนต์ของกลางนั้น ยังไม่ทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 เพราะคดียังไม่ถึงที่สุด เนื่องจากการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ว่าไม่ควรบริจกรจักรยานยนต์ของกลาง ดังนั้นระหว่างที่คดีอยู่ในการพิจารณาของศาลฎีกาคือถึงวันที่ได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 อันเป็นวันที่คดีถึงที่สุดซึ่งจะทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกริบตกเป็นของแผ่นดิน การที่นายสนธิ์เจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 ย่อมมีสิทธิที่จะกระทำได้โดยชอบมิใช่เป็นการโอนกรรมสิทธิ์กันโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังเช่นที่โจทก์ฎีกา เพราะขณะนั้นคำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด และไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปี ทั้งทางนำสืบขอผู้ร้องก็ได้ความว่าผู้ร้องและนายสนธิ์เจ้าของเดิมของรถจักรยานยนต์ของกลางขณะที่จำเลยที่ 3 นำไปใช้ในการกระทำความผิดมิได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วย จึงต้องคืนรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยและพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน ดูฉบับย่อฎีกาตัดสินเกี่ยวกับปัญหาข้อกฎหมายคำพิพากษาศาลฎีกาที่ 3829/2542 พนักงานอัยการจังหวัด ชัยภูมิโจทก์นาย รัตมี ปิ่น คำผู้ร้องนาย สนั่น ชิดประทุม กับพวกจำเลย ป.อ. ม. 35, ม. 36 ทรัพย์สินซึ่งศาลพิพากษาให้บริจจะตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 ก็ต่อเมื่อคดีถึงที่สุด แม้ศาลอุทธรณ์ภาค 1 จะมีคำพิพากษาให้บริจกรจักรยานยนต์ของกลาง แต่เมื่อ

มีการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ในข้อดังกล่าวและคดีอยู่ในระหว่างการพิจารณาของศาลฎีกา รถจักรยานยนต์ของกลางดังกล่าว จึงยังหาตกเป็นของแผ่นดินไม่ ดังนั้น เจ้าของกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางย่อมโอนกรรมสิทธิ์ให้ผู้ร้องได้ เพราะไม่มีกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปีได้คดีสืบเนื่องมาจากโจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยทั้งสามตามพระราชบัญญัติจราจรทางบก พ.ศ. 2522 มาตรา 134, 160 ทวิ จำเลยทั้งสามให้การรับสารภาพศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่รับรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 หมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ฉ-8425 และหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 4 ผ-9584 ของกลางศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่าให้รับรถจักรยานยนต์ของกลางทั้งหมด และศาลฎีกาพิพากษายืนผู้ร้องยื่นคำร้องว่า ขณะเกิดเหตุรถจักรยานยนต์คันหมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) เป็นกรรมสิทธิ์ของนายสนธิ ปิ่นคำ พี่ชายผู้ร้อง ต่อมาวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนธิโอนรถจักรยานยนต์คันดังกล่าวให้ผู้ร้องทั้งนายสนธิและผู้ร้องมิได้รู้เห็นเป็นใจในการที่จำเลยที่ 3 นำรถไปกระทำความผิด ขอให้ส่งคืนรถคันดังกล่าวแก่ผู้ร้องโจทก์คัดค้านว่า รถจักรยานยนต์หมายเลขทะเบียนกรุงเทพมหานคร 1บ-5593 ของกลางมิใช่ทรัพย์สินของผู้ร้อง ขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังไม่ได้กรรมสิทธิ์ ต่อมาศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ให้รับของกลางยอมตกเป็นของแผ่นดินไม่อาจโอนกรรมสิทธิ์หรือยึดถือได้ แต่ผู้ร้องรับโอนภายหลังจากศาลอุทธรณ์ ภาค 1 มีคำพิพากษาแล้ว ขอให้ยกคำร้องศาลชั้นต้นพิจารณาแล้ว ให้ยกคำร้องผู้ร้องอุทธรณ์ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษากลับให้คืนรถจักรยานยนต์ หมายเลขทะเบียน กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 (ปัจจุบันหมายเลขทะเบียน ชัยภูมิ ต-4930) ของกลางแก่ผู้ร้องโจทก์ฎีกาศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "พิเคราะห์แล้วข้อเท็จจริงเบื้องต้นที่คู่ความมิได้โต้แย้งกันในชั้นฎีกาฟังได้ว่า เดิมรถจักรยานยนต์ของกลางใช้ทะเบียนหมายเลข กรุงเทพมหานคร 1 บ-5593 เป็นของนายสนธิ ต่อมานางสาวขวัญใจ โชคเฉลิม จำเลยที่ 3 นำรถจักรยานยนต์ของกลางไปขับและถูกเจ้าพนักงานตำรวจจับกุมพร้อมกับจำเลยที่ 1 และที่ 2 เมื่อวันที่ 30 กันยายน 2538 เป็นคดีนี้ ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำเลยทั้งสามแต่ไม่รับรถจักรยานยนต์ของกลาง แต่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นให้รับรถจักรยานยนต์ของกลาง โดยได้อ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 2539 ครั้นวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 นายสนธิโอนกรรมสิทธิ์รถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้อง แล้วได้มีการขอเปลี่ยนหมายเลขทะเบียนรถจักรยานยนต์ของกลางเป็นชัยภูมิ ต-4930 ต่อมาวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 ได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาโดยศาลฎีกาพิพากษายืนให้รับรถจักรยานยนต์ของกลาง เมื่อวันที่ 5 มีนาคม 2540 ผู้ร้องจึงยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางมีปัญหาต้องวินิจฉัยขั้นนี้ว่า ผู้ร้องมีสิทธิยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหรือไม่ ที่โจทก์ฎีกาว่า ผู้ร้องได้รับโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาให้รับของกลางเป็นของแผ่นดินแล้ว ที่ผู้ร้องมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางจึงยังไม่เข้าข้อกำหนดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 เพราะขณะเกิดเหตุผู้ร้องยังมิได้เป็นเจ้าของที่แท้จริงซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจในการกระทำความผิด ผู้ร้องจึงไม่อยู่ในฐานะที่จะยื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางได้นั้น เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 36 บัญญัติว่า "ในกรณีที่ศาลสั่งให้รับทรัพย์สินตามมาตรา 33 หรือ มาตรา 34 ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำเสนอของเจ้าของ

ที่แท้จริงว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รู้เห็นเป็นใจด้วย ในการกระทำความผิดก็ให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สิน ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน แต่คำเสนอของเจ้าของที่แท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด" ซึ่งหากพิจารณาตามบทบัญญัติดังกล่าวย่อมทำให้เข้าใจได้ว่าเฉพาะผู้เป็นเจ้าของทรัพย์สินที่ถูกยึดที่ไม่รู้เห็นเป็นใจด้วยในขณะมีการกระทำความผิดเท่านั้น จึงจะมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนทรัพย์สินที่ถูกยึดได้ดังเช่นโจทก์ฎีกา แต่ความเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1336 นั้น ย่อมมีอำนาจจะจำหน่ายโอนทรัพย์สินของตนได้ การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีคำพิพากษาให้รถจักรยานยนต์ของกลางนั้น ยังไม่ทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางตกเป็นของแผ่นดินตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 35 เพราะคดียังไม่ถึงที่สุด เนื่องจากการฎีกาโต้แย้งคำพิพากษาของศาลอุทธรณ์ภาค 1 ว่าไม่ควรริบรถจักรยานยนต์ของกลาง ดังนั้นระหว่างที่คดีอยู่ในการพิจารณาของศาลฎีกาคือถึงวันที่ได้อ่านคำพิพากษาของศาลฎีกาเมื่อวันที่ 20 กุมภาพันธ์ 2540 อันเป็นวันที่คดีถึงที่สุดซึ่งจะทำให้รถจักรยานยนต์ของกลางที่ถูกยึดตกเป็นของแผ่นดิน การที่นายสนธิเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางโอนกรรมสิทธิ์ในรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องเมื่อวันที่ 5 กรกฎาคม 2539 ย่อมมีสิทธิที่จะกระทำได้โดยชอบมิใช่เป็นการโอนกรรมสิทธิ์กันโดยเจตนาที่จะไม่ให้มีการบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1 ดังเช่นที่โจทก์ฎีกา เพราะขณะนั้นคำพิพากษายังไม่ถึงที่สุด และไม่มีบทกฎหมายใดบัญญัติห้ามโอนกรรมสิทธิ์กันไว้ ผู้ร้องจึงเป็นเจ้าของรถจักรยานยนต์ของกลางที่แท้จริง และมีสิทธิมายื่นคำร้องขอคืนรถจักรยานยนต์ของกลางหลังจากศาลฎีกามีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้วภายในกำหนด 1 ปี ทั้งทางนําสืบข้อผู้ร้องก็ได้ความว่าผู้ร้องและนายสนธิเจ้าของเดิมของรถจักรยานยนต์ของกลางขณะที่จำเลยที่ 3 นำไปใช้ในการกระทำความผิดมิได้มีส่วนรู้เห็นเป็นใจด้วย จึงต้องคืนรถจักรยานยนต์ของกลางให้แก่ผู้ร้องที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 วินิจฉัยและพิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของโจทก์ฟังไม่ขึ้น"พิพากษายืน

องค์คณะ

พินิจ เพชรรุ่ง · อธิราช มณีภาค · ไพศาล เจริญวุฒิ

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) – deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/3829/2542>